

מסורת הש"ס

(א) [גיר' הערוך בערך כו
עיינו חז"ל, (ב) [שבת קטו:
ש"ע], (ג) [נדרים 5; ד] (ד) [דף
לא], (ה) [ס"א דליבס],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מפני שאנו
כו' לרמז צרתה ודלי:
(ב) ד"ה יעשו וכו' לבעול
ולהתנהג זה מנהג:

מוסף רש"י

הַיּוֹבֵא בַעֲמֹד קֹדֶם.

תום' חד מקמאי

[illegible][illegible][illegible]

מציבו ציון. בוש הימנה: כשיטה יואל. שנתן לה גט וקס"ד גט
גמור לציאה הוא: היא אומרת נבעלתי. לאחר שלשים קאי: יואל
כעצמו. אם באלוהיאה דיה בגט דהיא נאמנת דכולי האי לא מוקים:
לציאתו משום דאמר בעלתי ולאחר שלשים יום איהו

מיהימן: וחלילה. משום דהיא שויה
לנפשה חתיכה דליקטורא. ומדקאמר
לריבה גט מכלל דבזין לה גט
ועסקינן ואמאי קמני רישא כופין
למחלוך נכפיניה לייבם: **אמר רבי**
אמאי. בעולם שגיטתא צידה והכי
דאמר לריבה חליצה עס גיטת ואע"פ
דקמני אמדקשים קאי וה"ק אע"פ
שחור ואמר לא בעלתי דאיכא למימר
כופין הואיל ומודה אפ"ה אין כופין
אלא לריבה חליצה ואי לא בעי למיחלץ
לא כייפין דסמרינן אדיבוריה קמא
הואיל ולאחר שלשים יום הוא: **רב**
אמר. בעולם לריבה גט אחר
לגזר גט הראשון דהשתא גט ליקטור
ונפסקה עליו לפיכך לא נכפיין לייבם
וכיוון דאמר בעלתי לריבה גט לביאתו
דיש ביאה אחר הגט והשתא מסתבירא
אע"פ דקמני וה"ק אע"פ שחור
ואמר לא בעלתי ואיכא למימר לא
מביעי גט אלא חליצה אפ"ה בעיא
גט: **שניה מודים.** שלא נבעלה
ומעיקרא אמר בעלתי: **הון.** כך
שמו: **לרבה מהו.** יצמה שנסכה
ונפטרה לרבה ואמרה יצמה
ללאחר זמן לא נבעלתי מהו ליאסר
אע"פ מפני דיבורה של זו: **מפני**
שלאנו כופין ומדקשים. ללרבה דליהי
שויה לנפשה חתיכה דליקטורא
גמאסר לרבה (א) ודאי לא מיתסר
לדחוקה הכונס את האשה בועל
ללאחר: **האומר עמאה אני נך.**
נאמא כהן שאמרה לבעלה נאמתי
דאיסרתס עליה וכתובתה לא מיפקדה
ובאשת כהן מוקמינן לה בפרק בתרא
דמדרים: **השמים ציני לצינך.** גלוי
ידוע לפניו שאין נוקק לי בדרך
בני אדם ואין איש עד להוכיח בין
שנינו: **עולה אני מן היהודים.**
מדרה היא שלא תבעל ליהודים.
ומדאסרה נפשה אכולי עמא ש"מ
תשמיש קשה לה ואנוסה היא לפיכך

ותלך למקום שאין מיררין בה וספנס עיניה בחרה. ותלך למקום שאין מיררין בה וספנס עיניה בחרה. ותלך למקום שאין מיררין בה וספנס עיניה בחרה.

ומבקשין שיחלוץ דמס' הרי הוא כבעל ומבקשין שיחלוץ דמס' הדרן עלך

[illegible]

(א) נראה ד"ל הרי הוא כב

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות ק"ב.

הדין אומרת נבעלתי והוא אומר לא בעלתי ויציא בנמ. פי' צקונט
לאסחר שלשים יום קאי וכן נראה דומיא דסיפא דהוא אומר
צבעלתי והיא אומרת לא נבעלתי אעפ"כ רביה גט וחלילה והיינו
דוקא אחר שלשים צמוד שלשים משמע צרישא דלניה רביה גט

דקמני כופין אותו שיחלץ ולא קא
וצריכה גט ור"ה דהך צבא נמי דהיא
אומרת נבעלתי אללאחר שלשים יום
קאי אבל בתוך שלשים יום צריכה
חליצה דאי אמוך שלשים נמי קאי
לימניה נמי לעיל גבי תוך שלשים
אלא נעשה להעמידה דוקא אללאחר
ל' כמו סיפא ולפי ה' לא יתכן הא
דאמר בסמוך וכי מפני שאנו כופין
ומצקשים נאסור צרתה ופירש בקונט'
וכן ר"ס וכו' מפני שאנו כופין בתוך
שלשים ומצקשים אחר שלשים נאסרה
צרתה ואמאי שריא צרתה בתוך
שלשים הא ליהי גופא כי אחרת
נבעלתי בתוך ל' צעיא חליצה וכו'
צרתה דלא קים לה בצעילה כמותה
שיש לנו לאוסרה צלא חליצה אלא
נראה דצרתה לא שריא בסמוך אלא
אחר ל' דוקא וכופין היינו כי אחר
צעלתי וחזר ואמר לא צעלתי דומיא
דסיפא דצרימא אבל כלא אחר
מתחלה צעלתי אלא שניה מודים
מתחלה ועד סוף שלז צעל אפילו
אחר ל' לא שריא צרה דהא משמע
דסיפא דוקא כשאמר מתחלה צעלתי
צריכה גט אבל אם אחר מתחלה לא
צעלתי אינה צריכה גט ולא יתכן
שמהא מותרת הצרה כששניה מודים
שלא צעל ולהחזיקה כדאי צעולה
כיון דאידי לא צעיא גט ומיהו י"ל
דאידי נמי צעיא גט אפי' שניהם
מודים צעלו צעל והא דנקט והוא
אומר צעלתי וחזר ואמר כו' אלא
אפי' אחר לא צעלתי צעיא גט אלא
לא נקט אחר מתחלה צעלתי אלא
לאשמועינן דאפי' הכי כופין אותו
לחלץ ולא כמו שפירש בקונטרס ור"ס
והוא אומר לא צעלתי קאי נמי אמוך
שלשים וכן סיפא דהוא אומר צעלתי

קיימא נמי אמת' ל' ופא' שנייה מודים שלא בעל צריכה גט בהדי' חלילה אפי' תוך שלשים ולא דוקא נקט הוא אומר בעלמי דפאי' וירושא דקמי' כופין אותו לחלוץ הי' דגט נמי ציעא דקדמי' בסיפא אלא אכתי לא אמת' לאשמועינן מקדמי' דגט בהדי' חלילה אלא דין כפיה וצקסא דחלילה ומחמת שמי' הנשואות שפרי' נראה לאסור הברה עד לאחר שלשים וכן אם לא יודו שנים צעל ומהצריך גט לנכוסה אפי' תוך שלשים אפי' שנייה מודים שלא בעל:

אמר ר' אמי. לא צעי לאוקומי הך משנה כמשנה אחרונה
(לעיל דף נט:) דמנות חלילה קודמת ולכן כופין לחלוץ
לדמנתה? קאי ומתנין דאיידי ציני יבוס לפי משנה ראשונה קיימא:
אמר רבי אמי צריכה חציצה עם הגב. פ"י גיטת שהיה כבר ואם
תאמר וא"כ מהי הא דקטני ואע"פ שחזר ואמר לא בעלת
לצריכה גט וחליצה אדרבה היא מונעת דכיון דלא צריכה חלילה
ויש לומר דהי קאמר אע"פ שאמר לא בעלת צריכה להיות צידה
בבב בני רבינך. פ"י בקונטרס גבוי וידוע לשמים שאין מוקד עמי
ידיא דהיינו שאינו יורה כח: **יעשו דרך בקשה.** פ"ט יתפללו
זיבעיא דהו נשולח אני מן היהודים מהו לייבם. פ"י בקונטרס
יהי ואסורה לו או לא מסקה אדעתה ולא אסרה נפשה איבס וקשה
בדבול אינו כשאר אדם מציני ליה ועוד מאי קאמר ש"מ כופין כבר
עמה לאסור נפשה על היבס ומצדיק לחלוץ או שמה לא עשתה כדי
לא מסקה אדעתה לאסור עמה איבעה כמו על בעלה ולכן כופין
אדעתה לאסור עמה על יבעה. כן נראה לי עיקר לפי שטת זו:
ית שמיא

למשמאל דא שמואל גופיה הוא אמר האב הבן היר הוא בעל שאין כופין ליתן לו וכן הבנים לעליה דא דאמר הבן איני כבעל ואקדמך החם אין כותבין גמרא מרדכי לומר שומרת רבא ואם הייתי שומרת כבודדא א"א קשיא דשמואל דאמאי שתיק גמרא מניה אלא ליתא דאמאי דאמאי שומרת כלל ולא שפיעין מניה אלא לאחר מיתת בעלה אין כופין אותו לחלוץ כפשהו דמבטחין אחריו (והא אלא) אישית כבופין ומבטקין דאכל כלל ואין דבריו ל"א וניא ק"ל דבריו אלא כללם אחריו כלל כבחותא כלב כופים ומבטקין וליבא אתי מרדכי. מ"ל מה שקשה לשמואל א

ב. מסתברא מהך ברייתא ואולי דר"ל דשמואל אמר לך דלא דמי למתני'. (ג) ע"י בספר הזכות להרמב"ן ז

עין משפט
נר מצוה

מִגַּד אֲבָב גִּד מִי פֶּה
מִהֶלֶּךָ יוֹסֵף הֵלֶּה
סִמְכָה עֵשֶׂן נֹא טוֹשׁ
אֶהֱעֵס סִי קָסוּ סֶעִי וֹ
מִדֵּר הִי מִי פֶּה דֵּר
אִישׁוֹת הִלְכָה כֵּן סִמְכָה
עֵשֶׂן מִחַ טוֹשׁ עֵס סִמְכָה
קָסוּ סֶעִי וֹ
מִהֶלֶּךָ אֲבָב גִּד מִי פֶּה
נֹא וּפֶהֶלֶךָ הֵלֶּה טוֹ
טוֹשׁ עֵס סִמְכָה עֵשֶׂן
דֵּר

מז' ז מיי' פ"ג מהל' נדרים הל' ח סמג
לאוין רמב' טו"ש"ע יו"ד
סימן רל סעיף סח:
מז' ח מיי' פ"ג מהל' יבום
הל' טו סמג עשין נא
טו"ש"ע אה"ע סימן קסה
סעיף ב:

תוֹם' חד מקמאי (המשך)

[illegible]

כופין אותו לחלוץ ופליג
פין ומבקשים דהא מתנית'
ליכא למשמע מינה דהויה
בל הפסדת כתובתה מלתא
דראה קצת דרב ושמואל לא
מואל תירץ אבא מארי ד"ל

צרא"ש כאן שהאריכו בזה.